

Video link: <https://youtu.be/n-WPTGpSvii>

Kedves Testvéreim! Nagypéntek az év kivételesen középponti napja. A keresztkben összpontosul minden, ami fontos a földi, és a reménységbeli örök életünkben. Legszívesebben most 14 percig csak hallgatnék, hogy igazán mélyen megértsünk ebből egy kicsit.

2. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

3. Zsoltár

Jézus Krisztus engedelmes volt mindhalálig,
a keresztfán szenvedett halálig.

Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?
Miért van távol segítségem, nem éri el kiáltásom?

Gonoszok serege vett körül,
átszúrták kezemet és lábamat.
Megosztoznak ruháimon,
köntösömrre sorsot vetnek.

De te, Uram, ne légy távol tőlem,
Erősségem, siess segítségemre!

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Jézus Krisztus engedelmes volt mindhalálig,
a keresztfán szenvedett halálig.

4. Imádság

Imádkozzunk.

Hatalmas Istenünk! Megváltó Krisztusunk!

Köszönjük, hogy a keresztk tövében állhatunk,
ahol találkozik a föld és a menny.

Köszönjük Urunk, hogy engedelmes voltál mindhalálig,
és megváltottál bennünket.

Kérünk Urunk, hogy szüntelenül emlékeztess minket a szeretetedre,
amellyel életedet adtad értünk.

Segíts minket élő hitre, a Hozzád való közelségre! Ámen.

5. Igeolvasás, áhítat

Kedves Testvéreim! Hallgassuk meg helyünkről felállva egyházunk által az igehirdetés alapjául kijelölt mai igét, ahogyan megírva találjuk a 22. Zsoltár 12. és 15-től 20. versében a következőképpen: Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen! Szétfolytam, mint a víz, kificamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlyukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztoznak ruháimon, köntösömrre sorsot vetnek. Ó, Uram, ne légy távol; erősségem, siess segítségemre!

Kedves Testvéreim! Ezekben a hányattatott időkben hányszor éreztük azt, hogy „közel van a baj”. Hányszor éreztük azt, hogy a hullámok összecsaptak a fejünk fölött. Hányszor éreztük azt, hogy egyedül maradtunk, „és nincs, aki segítsen!” Pedig milyen törpe a mi szenvedésünk Jézus szenvedéseihez képest, aki elhordozta mindannyiunk, az egész emberiség bűneit. A saját, fizikai szenvedésünk is földre tipró, megsemmisítő lehet. Legalább ennyire tud fájni azonban, amikor egy ártatlan szerettünket látjuk szenvedni. Rettenetes kín a tehetetlenség: az, hogy képtelen vagyok segíteni. És képtelen vagyok elfogadni azt, hogy nem tudok segíteni. Még szívet tépőbb az, hogyha az ártatlan a mi bűneink miatt, miattunk szenved. Itt megáll a szó, és marad: (*ahogyan a János-passióban, Jézus halálakor*) az elfojtott sírás, a csend.

Mégis szólni kell. Hadd mondjam el egy szemlélődő imádságomat Nektek. Imádságomban a kereszten lévő Urunk előtt állva találtam magam. Valahogyan az a készítés támadt bennem, hogy tárjam szét a két karomat, és maradjak úgy egészen addig, ameddig már fáj – ha kevésbé is. Ahogyan ott álltam Urunkkal szemben, kitért karokkal, egyszer csak megszólalt Urunk velem szemben: „Lépj be!” ... Mélységesen megdöbbenem. ... Én lépek be Urunkba, ahogyan ott függ a kereszten? Félttem. Félttem a fájdalomtól. Félttem attól, hogy túl nagy lesz a súly. Félttem az ismeretlentől. Mégis. Urunk ezt kérte tőlem: „Lépj be!” És ha Ő kér, a kereszten, van nekem jogom visszautasítani? Van nekem jogom kételkedni? Van nekem jogom nem követni az Ő szavát? ... Beléptem. ... Volt ott elviselhetetlen fizikai fájdalom. „Szétfolytam, mint a víz, kifícamodtak a csontjaim. Szívem, mint a viasz, megolvadt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél.” Még sokkal nagyobb volt a lelki fájdalom: „Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömmre sorsot vetnek.” ... Megéreztem valamit abból a lemérhetetlen súlyból, amelyet a saját bűneim – amelyet mindannyiunk bűneinek a terhe jelent... Mégis. Világosan éreztem azt, hogy mindebből csak annyit kapok, amennyi tudatosítja bennem azt, hogy mindez volt – és van. *Nem ezt* akarta megmutatni nekem Urunk. HATALMAS nyugalmat találtam, ahogyan beléptem. Az „Elvégeztetett!” nyugalmat. Azt, hogy Urunk földi útja a Céljához ért. Azt, hogy beteljesült az Atya akaratja. Azt, hogy „erősségem, siess segítségemre!” Azt, hogy megváltást kaptunk. És azt, hogy mindez megfordíthatatlan, végérvényes ... és örök.

Ha a keresztet nézed, Kedves Testvérem, az nem csak halál, hanem *a Jézus halála*, amelyen átragyog, átsüt az Ő forró szeretete, amellyel szeret Téged is. Ha úgy érzed, hogy összecsapnak a fejed fölött a hullámok, és senki sem szeret – ne feledkezzél el Jézusról. Ő hű marad. Az Ő szeretete el nem fogy. Te is ott vagy az Ő szeretetében. Jézus szeretete olyan békesség, amelyet korábban nem ismertél, olyan szabadság, amelyet mindig kerestél, de soha nem találtál meg, és olyan teljesség – aminél több nincs.

Jézus a halál torkában imádkozik. Ahol már nincs emberi megoldás és kiút, egyedül Istenhez kiálthat az ember: „Erősségem, siess segítségemre!” Jézus a Mennyei Atyához vezet minket. És ekkor történik meg a csoda. Ahogyan és amikor Jézus meghal a kereszten, úgy és akkor történik meg a legnagyobb győzelem. Krisztus győzött az ördög és a halál fölött – mert engedelmes volt mindhalálig, a keresztfán szenvedett halálig (Fil 2,8).

Ortodox testvéreink mély meglátása szerint Urunk szenvedése nem múlt idő, hanem jelen. Minden pillanatban emlékeztet bennünket arra, hogy a kereszthalál értünk történt. Személy szerint érted és értem. Mindannyiunkért. Ortodox testvéreink nem választják szét a nagypénteket és a húsvétot. Mert ez a két esemény szét nem választható. A 22. zoltár, mai igénk, sem jajszóval, hanem a feltámadás örömeivel ér véget. Nincs kereszthalál feltámadás

nélkül, és nincs feltámadás – kereszthalál nélkül. Nincs olcsó kegyelem. Mindannyiunknak fel kell vállalnia pontosan annyit, amennyit Urunk követése megkíván. De higgyük el, legyünk biztosak abban, hogy ez mi terhünk pontosan akkora lesz csak – amekkorát még elbírnak. Mert a mi Urunk ismer minket, és szeret. Mert a mi Urunk nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem azért, hogy megmentse minket. Kérjük tehát Őt, hogy adjon nekünk mindehhez szilárd hitet, engedelmes szívet, és vezessen el minket dicsősége látására, az örök életre! Ámen.

6. Imádság, Miatyánk

Imádkozzunk. Hatalmas Istenünk! Megváltó Krisztusunk!
Megrögzötten állunk Urunk, a Te életet adó áldozatod előtt.
Nem tudjuk elégszer a szívünkben forgatni szenvedéseidet.
Olyan érdemtelenül kaptuk mindezt, és olyan törpék vagyunk arra,
hogy a Te ajándékodból bármit is továbbadjunk másoknak.
Hozzád fordulunk mégis.
Adj nekünk engedelmes szívet, hogy el tudjuk fogadni a Te segítő kezéd.
Adj nekünk engedelmes szívet, hogy Téged kövessünk – egész életünkben.
Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket,
ahogyan még együtt, a Fiadtól tanult imádsággal Hozzád fordulunk:
Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy
szenteltessék meg a Te neved
jöjjön el a Te országod
legyen meg a Te akaratod,
Amint a mennyben, úgy a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.
És bocsásd meg vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe.
De szabadíts meg a gonosztól.
Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

7. Áldás

Kedves Testvéreim! Kérlek, hogy végezetül felállva fogadjátok az áldást.

Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet! Ámen.